
Minneord

OSS IMELLOM

Professor emeritus Øyvind Skjæggestad døde 3. august 2011 i en alder av 85 år. Ved hans død er en markant personlighet i norsk hjertemedisin gått bort. Han var professor ved Universitetet i Oslo kombinert med stillingen som avdelingsoverlege ved Hjertemedisinsk avdeling, Ullevål sykehus, fra 1984 til 1996, da han gikk av for aldersgrensen.

Han tok sin medisinske embetseksamen ved Universitetet i Bergen i 1951, ble godkjent spesialist i indremedisin i 1965 og i hjertesykdommer i 1970. Den medisinske doktorgrad tok han i 1965 på et eksperimentelt arbeid på mus.

Etter ulike stillinger innen psykiatri, kirurgi, nevrologi og indremedisin ble han assistentlege, senere reservelege ved indremedisinsk avdeling ved Ullevål sykehus i 1964 – 69 og spesiallege ved Lovisenberg sykehus i 1969 – 75. Han ble så assisterende overlege ved indremedisinsk avdeling 8, Ullevål sykehus, og var dosent ved Universitetet i Oslo i årene 1975 – 84, før han ble avdelingsoverlege og professor ved Hjertemedisinsk avdeling i 1984.

Han var medlem av Nasjonalforeningens hjerte-kar-råd fra 1975 og i arbeidsutvalget fra 1979 – 88.

Øyvind Skjæggestad var en doktor av den gamle skole – han kombinerte klinisk medisin med en akademisk tilnærming med spesialinteresse for koronar hjertesykdom i akutt fase og tolking av elektrokardiogrammer (EKG). I hans overlegetid ble landets første hjerteovervåkingspost etablert ved Ullevål sykehus – til glede for pasienter med akutt hjerteinfarkt og til økt forståelse av hjerterytmeforstyrrelser og hjertets pumpefunksjon ved denne tilstand.

Han var alltid vennlig imøtekommende overfor pasienter og øvrig helsepersonell, og hadde en uttalt forståelse for betydningen av et godt kollegialt miljø. Slik ble Hjertemedisinsk avdeling et eksempel på at ambisiøse kolleger med spesialkompetanse kan formes til et positivt diskusjonsforum med vennskapelige relasjoner på høyt faglig nivå. Når beslutninger måtte tas, var han likevel en uredde leder som tok nødvendig ansvar. Hans forelesninger var konsise og forskningsbaserte og til stor glede for studentene. Han stimulerte yngre kolleger til klinisk forskning, noe som sterkt bidro til den akademiske profil en universitetsavdeling bør ha.

Privat var han en uttalt familiemann med stor interesse for idrett og friluftsliv. Selv var han en habil skiløper, tennisspiller og orienteringsløper.

Hans siste år ble dessverre preget av en nakkeskade med lammelser, som gjorde ham til sengeliggende pleiepasient. Han beholdt imidlertid sitt intellekt og sitt gode humør. Med en utrolig innsats fra den nærmeste familie fikk han være hjemme, med daglig kontakt med sønn, svigerdatter og barnebarn, helt til det siste.

Vi minnes en usedvanlig dyktig og positiv kollega og en førsteklases leder. Våre tanker går til hans nærmeste familie, som har mistet sin «høvding».

Publisert: 1. november 2011. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.11.1140

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 12. februar 2026.